

στήματα, εἶνε ὁ Χατζημιχάλης, ὁ Κριάρης, ὁ Νικολοῦδης. Καί τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ὁ Κριάρης εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κλητῆρος γίνεται *Κάρτας*, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Ἰεροκλέους. Ἦλθον αὐτοὶ διὰ νὰ μαρτυρήσουν ὑπὲρ τοῦ πάντοτε τιμίου καὶ γενναίου συστρατιώτου των, καὶ νὰ ἀποτίσωσι τὸν φόρον τῆς ὑπολήψεώς των πρὸς τὸ ἔγκλημα. «Ὅταν ἠκούσαμεν ὅτι τὴν ἐφόνευσεν, ὅλοι οἱ Κρήτες τὸν ἐχειροκροτήσαμεν», εἶπεν ὁ Χατζημιχάλης. Ὁ δὲ Κριάρης μετὰ τὴν ἀφελή καὶ ὀμηρικὴν του γλώσσαν : «Μὰ τὸ Θεὸ, εἶπε, νάχω τέτοια ἀδερφή, καὶ νὰ με σφακελώσῃ, εἴκοσι φοραῖς θὰ τὴν σκότωνα.» Ὅταν δὲ ὁ τρίτος Κρῆς ἔλεγεν ὅτι ἴσα ἴσα διὰ τὴν τιμὴν του καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του ἐπολεμοῦσε τόσον καιρὸν ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὁ κ. πρόεδρος τῷ παρετήρησε : «πῶς λοιπὸν δὲν ἔπολεμοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα ;» ἐκεῖνος ἀπήντησε : «τιμὴ καὶ πατριωτισμὸς συνδέονται αὐτὰ τὰ δύο !»

Ὁδῶμαως οὐδαμῶθεν, κατὰ τὴν κρίσιν μας, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο κακοῦργος ἢτο Κρητικὸς λεβέντης μετὰ βαθύτατον τῆς τιμῆς τὸ συναίσθημα. Ἄλλ' ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐνοχλὴν τοῦ κατηγορουμένου, δι᾽ ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τὴν ἀναίτιον σύγχυσιν τῶν φρενῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε τιαυτὴ σύγχυσις, ἀλλὰ μόνον ὁ συνήθης βρασμὸς, ἕνεκα τοῦ φασκελώματος καὶ τῆς αὐθαδεῖας τῆς ἀδελφῆς ἔθεώρησε δὲ ἐπινόημα τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ὑπῆρχε τρίτος τις ἐντὸς, ὅτε εἰσῆλθε κλπ. Ἄνεφερε δὲ πολλάκις καὶ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Ἀσλάνη διὰ νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι ἐκεῖ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀναίτιος σύγχυσις, ὅχι ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Τὸν κ. εἰσαγγελεῖα ἀντέκρουσε λίαν εὐγλώττως, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ὁ πρῶτος ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως κ. Ποταμιάνος ἰδίως τὸ προοίμιόν του ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸν,

πραγματευόμενον περὶ τῆς ἰσχύος παρ' ἡμῖν τοῦ ἀδελφικοῦ συναισθήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔθνη τοῦ συζύγου ἢ ἀτιμία λύεται δι' ἐνὸς διαζυγίου ἐνῶ τοῦ ἀδελφοῦ βεβηλοῦται αὐτὸ τὸ αἷμα, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐριδα ὁ προστυχὼν θὰ τῷ προσάπτῃ τὸν μῶμον τῆς ἀδελφῆς του κλπ. Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ χθεὲς ἐπὶ ἀναιρέσει δικαζόμενος κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν εἰρκτὴν, καταλογισθέντός τοῦ ἐγκλήματος ὡς θανατηφόρον τραῦμα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἦτο ἀδύνατον ἡ χθεσινὴ πρώτη παράστασις ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις νὰ λάβῃ ἐπιτυχέστερον τέλος ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κατεδίκασεν ὁ Δὸν Ἀντώνιος ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ εἶχε συγγενειὰν τινα μετὰ τοῦ ἡμετέρου Καψάλη.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον περασμένον. Ὁ σφοδρὸς πρὸ μικροῦ ἀνεμος εἶχε καταπαύσει καὶ γαλήνη ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν φύσιν. Ὁ οὐρανὸς ἀστεροεὶς, ἀνέφελος ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἀδελφὴν διάδα μετὰ τῆς ἡρεμίας τῆς φύσεως. Νεκρὰ σιγὴ ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνη ἡ ἀπῶν ἀκούεται καὶ οἱ ἀστέρες ἀνταλλάσσουν φωτεινὰ βλέμματα. Ἡ Ἀκρόπολις μακρόθεν ἀπεικονίζεται εἰς ἀμορφον ὄγκον φαιόν, αἱ δὲ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀνυψοῦνται εἰς σύμπλεγμα κολοσσαῖον, ὡς τόσοι μελανοὶ γίγαντες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Αἴφνης ἀκούεται κρότος φοβερὸς καὶ τὰ θέατρα τῶν Ὀλυμπίων ἀνατινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα ἐνῶ ἅπαν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν ἀφυπνισθὲν ἔτρομον τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ διευθύνεται οἴκαδε !

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς συνέβη.

Ἡ Λουκία ἦν κατὰ τρία ἔτη μεγαλειτέρα τῆς Ζελιμᾶς. Μᾶλλον ὑψηλὴ, εἶχε τὸ ἀνάστημα εὐκαμπτον, εὐλύγιστον, κομψόν. Ἦν ἀγαθὴ, χαρίεσσα, λίαν εὐπροσήγορος καὶ ὠραιότατή. Ἄν καὶ εἶχε τὸ ἡδὺ καὶ περιπαθεὲς βλέμμα τῆς μιγάδος, ὑπῆρχεν ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς ζωηρότης τις, ἀπρόοπτον τι, διεγείρον ἀπαράμιλλα θέλητρα. Ἦ ἴδεια καὶ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς ἦν περιπαθῆς ὡς τὸ βλέμμα της, ἡ εὐαισιθσία αὐτῆς ἦν μεγίστη. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ Παύλου Σαμαράνδ ἐνεποίησεν αὕτη βαθειαν ἐντύπωσιν. Βεβαίως παρετήρησεν αὕτη τοῦτο, διότι ἠρυθρίασεν, ἐταπεινώσε τούς ὀφθαλμούς καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν προδῆλως τεταραγμένη.

Ὁ Παῦλος ἄγων τὸ εἰκοστὸν ἔβδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀγαπήσει. Ἠγάπησε δὲ τὴν Λουκίαν μετ' ὅλης τῆς νεανικῆς θερμότητος, ὡς ὁ ἄπαξ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀγαπήσας. Ἦ περιουσία, ἡ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπάνοδος, ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασις του, ἡ εἰς τὸ ὄνομά του ἀποδοθησομένη λάμψις, ἅτινα εἶχε μέχρι τοῦδε ὀνειροπολήσει, ὅλα ἦσαν χίμαιρα, μόνη δὲ ἡ Λουκία ἦν ἡ πραγματικότης.

Ἦ νεᾶνις ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο ; Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχε καταλάβει τὸ μυστικὸν τοῦ Παύλου. Καὶ ὁ κ. Δεβιλλιέρ ὁμοίως εἶχε παρατηρήσει τι, διότι οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγεὶς, ὅτε ὁ νεανίας εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινά :

— Ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν εἰσθε κηδεμῶν αὐτῆς καὶ ζητῶ ἀφ' ὑμῶν τὴν χεῖρά της, ὀρικζόμενος ὅτι θὰ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ.

Ὁ ἔμπορος σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ Παύλου ἀπήντησε.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Οὐίλιαμς Γράνδας, σκεπτόμενος περὶ τῆς Λουκίας ἐσκεπτόμην σέ. Εἶπον δὲ κατ' ἑμαυτὸν, ἐάν ἠδύναντο ν' ἀγαπηθῶσι, θὰ συνεβιβάζοντο συναλλήλως. Ἦ αἰτήσεις σου, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, μετὰ πλήρη χαρᾶς. Ὡμίλησας περὶ τοῦ ἐρωτῶς εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς σὰς, ἐξάδελφέ μου, ἐτήρησα σιωπὴν.

— Τότε ἀγνοεῖς ἐάν ἀγαπᾶσαι ;

— Οἶμοι ! μάλιστα.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ συμβουλευθῶ τὴν Λουκίαν, πρὶν σοὶ ὑποσχεθῶ. Ἀποσύρθητι, θὰ σέ προσκαλέσω μετ' ὀλίγον.

Τοῦ Παύλου ἀπομακρυνθέντος, ὁ γέρων προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν..

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, τῇ εἶπεν, εἶμαι γέρων καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ θάνατος δύναται νὰ με πλήξῃ, ὡς ἐπλήξῃ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἦτο πολὺ νεώτερος ἐμοῦ. Ἐμπιστευόμενός σε εἰς ἐμέ, τὸν καλλίτερον αὐτοῦ φίλον, ὁ Οὐίλλιαμ Γράνδας μοὶ ἐπέβαλε τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν, τὸ μέλλον σου. Δύναμαι δὲ νὰ πράξω

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος ἐκ τῶν αἰώνιων ἐκείνων προκατακλισμικῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἀπαραίτητα τὸ *Μοραστήρι*, ὁ *Πύργος*, αἱ *σημαίαι*, οἱ *ἄγριοι*, ἡ *καμπάναις*, αἱ δώδεκα τοῦ μεσονυκτίου—καὶ μάλιστα ἡ μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον—εἶχε τοσοῦτον κατακουράσει τὸν κόσμον, ὥστε σχεδὸν τὸν ἀπεκοίμιζε πλέον.

Ἡ μουσικὴ πρωτάκουστος, ἐντελῶς ἄγνωστος, κυμαινόμενη μεταξὺ βραθείας καὶ ἐλαφρᾶς, μεταξὺ ἀκαταλήπτου καὶ γνωστῆς ἤδη, ἐξ ἄλλων μελοδραμάτων, ἀπῆρσεν ἐν γένει καὶ μολονότι τινεῖς διίσχυρίζοντο ὅτι δὲν εἶνε *ἄσχημη*, οἱ πλειότεροι θὰ προέβαινον εἰς ἐχθροπραξίας κατὰ τῶν Γουερανῶν ἐὰν δὲν ἐθεβαίουτο ὅτι οἱ νομάδες αὐτοὶ ἦσαν ἐντελῶς παροδικοὶ καὶ δὲν ἐσκόπων ἐν στήσῳ τὴν σκηνὴν τῶν ἐν τῇ σκηνῇ τῶν Ὀλυμπίων.

Οἱ τραγουδισταὶ ἐν γένει μέτριοι. Ὁ βαρύτονος, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος ἐγένετο περίσῳ λόγῳ ἢ δὲν ἐπανήλθε μετὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἀκεραίου ἢ δὲν εἶνε ἀξίος τῆς φήμης του. Ἡ φωνὴ τοῦ λάρυγγος κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ στήθους ἐξέρχεται πάντοτε ὀμιχλώδης καὶ φαίνεται βεβιασμένη· ἀλλ' εἶνε ἱκανῶς γλυκεῖα καὶ δυνατὴ, μολονότι ὁσάκις ἐκτείνει αὐτὴν *στονάρει* ἀμυδρῶς.

Ἡ πρώτη ὑψίφωνος δὲν ἐνθουσιᾷ, ἀλλ' οὔτε ἀπαρῆσκει ἢ φωνὴ τῆς εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀνευ ἀξιώσεως, ἐπομένως οὐδὲ ἀναλύσεως ἰδιαιτέρας χρήσει.

Ὁ μπάσος μέτριος. Ἐχει μεγάλῃν καὶ βροντώδη φωνὴν, ἀλλ' εἶνε τραχεῖα καὶ στερεῖται γλυκύτητος καὶ τέχνης.

Ἄξιος ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ὁ τενόρος τοῦ θιάσου κύριος Δε-Σάντης. Βεβαίως τὸ χθεσινὸν μελοδράμα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λυθία λίθος τῆς φωνῆς του, διότι οὐδὲ ἱκανὰ μέρη ψάλλει κατ' αὐτὸ, οὐδὲ τὰ ἀδόμητα ἀρκούσιν ὅπως ἀναδειχθῆ ἢ φωνὴ του. Ἐπιθέτομεν ὅτι εἰς ἄλλα τεμάχια θὰ πρωταγωνιστήσῃ καὶ βεβαίως θὰ προσελκύσῃ τὰς πλειότερας συμπαθεῖας ἐκ τῶν θαμῶνων τοῦ θεάτρου. Ἡ φωνὴ

τοῦ εἶνε καθαρὰ τενόρου φωνή, δηλαδὴ δὲν βαρυτονάρει ὡς λέγουν, διότι αἱ μὲν χαμηλαὶ αὐτοῦ *τόται* δὲν ἤχουσι βαθεῖας, ἀλλ' εἰσι λεπταὶ καὶ ἀσθενεῖς, αἱ δὲ ὑψηλαὶ ἐξέρχονται μετ' εὐκολίας καὶ δυνάμεως ἴσως. Εἶνε δὲ ἡ φωνὴ τοῦ εὐστροφος, γλυκεῖα καὶ χρωματισμένη.

Τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ θιάσου ἀνάλογα τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν πρὸς τὰ πρωταγωνιστοῦντα.

Ὁ χορὸς φαίνεται ἐξωκειωμένος, ἀλλ' αἱ ἀπαρτίζουσαι αὐτὸν φωναὶ εἶνε ἐκ τῶν κοινοτέρων.

Ἡ ὀρχήστρα καλὴ.

Ἐξηγεῖται ἤδη πῶς μεθ' ὅλα αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου ὁ Δὸν Ἀντώνιος ἐθήκε τὸν δαυλὸν εἰς τὴν πυριταποθήκην καὶ ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἀνέρα τὸ θέατρον, τὸν *Περὸ*, τὸν *Κάτσικορ*, τὸν *Αλβάρορ* καὶ τοὺς *Αἰμοραὶ*—ὅλοι αὐτοὶ εἶνε μάρτυρες—καί. . . ἀφύπνισε τὸν ἄλλον κόσμον ὅστις τραπεῖς εἰς φυγὴν ἐσώθη εἰς τὰ σπήτιά του.

Μάγκα;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ἀνέγνωμεν ἐν διαφόροις ἡμερησίαις διάψευσιν τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ, δι' ἧς ἀποδοκιμάζεται ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἐσχάτως κυκλοφορήσαν παράρτημα τῆς «Ἐλευθερίας», καθαπτόμενον τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως πολλῶν προσώπων ἐν αἷς καὶ τὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν σεμνότερον καὶ ἱπποτικὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Ρούφου ἠπόρησαν πῶς οὗτος ἀπεδοκίμασε λιβέλλους. Καὶ οἱ μὲν γνωρίζοντες τὸ γνωμικὸν «qui s'excuse s'accuse» «ὁ ἀπροκλήτως ἀπολογούμενος ἑαυτὸν καταγγέλλει» ἐγέλασαν· ὁ δὲ συντάκτης τῆς «Ἐλευθερίας» Κύριος Κοκοράβας δικαίως ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ τοῦ

τοῦτο ὑπανδρεύων σε, δηλαδὴ ἐμπιστευόμενος εἰς ἐντιμὸν ἄνδρα τὴν φροντίδα, τοῦ νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῇ.

Ἡ νεάνις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικιάσιν τινα καὶ ἔτρεμε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της.

— Σήμερον μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δεβιλλιέρ, εἰς τῶν ἐταίρων ἐζήτησε τὴν χειρὰ σου.

— Ποῖος κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ὁ νεώτερος, ἐκεῖνος, ὅστις συμμερίζεται μετὰ σοῦ ὄλῳ τὴν στοργὴν μου.

— Ὁ Παῦλος!

— Ναι, ὁ Παῦλος Σαμαράνδ.

— Εἰσθε ὁ πατήρ μου, κατέστητε πατήρ μου, ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπακούσω, ὡς κόρη εὐπειθής.

— Οὐδόλω, Λουκία, οὐδόλω, τέκνον μου, εἶσαι ὄλως ἐλευθέρη· πρὸ παντός ὀφείλεις νὰ ἐρωτήσῃς τὴν καρδίαν σου· ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ· τὸν νεαρόν μου ἐξάδελφον, ἐὰν τίποτε δὲν σ' ἐλκύει πρὸς αὐτόν, δὲν πρέπει νὰ τὸν νυμφευθῆς· θὰ περιμένωμεν νὰ παρυσιασθῇ ἄλλος σύζυγος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἠκτινοβόλησαν καὶ ἐμειδίασεν ἐπιτερπῶς. Πλησιάζασα δὲ τὸν κ. Δεβιλλιέρ τῷ εἶπεν διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Ἀγαπῶ τὸν Παῦλον.

Ὁ γέρον ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν της. Ὁ νεανίας ἀνεκλήθη.

Ὁ Παῦλος ἐμάντευσε τὴν εὐτυχίαν του ἐν τῇ διαγείᾳ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκίας.

— Εἰσθε τὰ παιδιά τὰ προσφιλῆ τῆς καρδίας μου, εἶπεν ὁ γέρον συνενῶν τὰς χειράς των· ἀγαπᾶσθε, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους πάντοτε! . . Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε μία τῶν ὠραιοτέρων τοῦ βίου, διότι ἀποκαθιστῶ δύο εὐτυχεῖς.

Μετὰ τέσσαρα μῆνας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ καὶ τῆς Λουκίας Γλάνδας. Ὁ Παῦλος εἶχε γράψῃ πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ. Ὁ Λέων τῷ ἀπήντησε πολὺ περιπαθῶς, ὡς πάντοτε, καὶ μετὰ μακιαβελικῆς ἱκανότητος, ἧτις θὰ ὑπερέβαινε καὶ αὐτὸν τὸν περιφανῆ Μακιαθέλην. Ὁ νεανίας ἐγνώρισεν ὅτι ὁ Παῦλος θὰ ἐπανήρχετο ἐν Γαλλίᾳ μετὰ μεγάλης περιουσίας· γνωρίζων δὲ τὸν χαρακτήρα, τὴν εὐπιστον φύσιν καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν καρδίαν τοῦ μαρκησίου, ἐλάμβανε τὰ μέτρα του, ἵνα καταχρασθῇ τὴν γενναϊότητά του.

Ὁ Παῦλος πεποισθῶς εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην τοῦ ὑποκριτοῦ, συνεχινεῖτο ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς του, ἀποπνεύσας τὴν ψευδῆ τρυφερότητα τοῦ ἀπαταλῶνος.

Πρωῖαν τινὰ οἱ κκ. Δεβιλλιέρ καὶ Παῦλος ἔσχον μακρὰν συνέντευξιν.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, εἶπεν ὁ γέρον, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐζήτησα παρὰ τῆς βαρόνης Δεσιμαίζ νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὸν πρωτότοκον υἱόν της, τῇ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐ-